

1 JAAR LATER

21 April

20²⁰
21

Ongelooflijk dat we al een jaar in een pandemie zitten! Vandaag vergroten de vaccins dag na dag onze hoop op een terugkeer naar het normale leven. Een jaar geleden getuigden deze leden in NT over hoe zij omgingen met de crisis. Hoe gaat het met hen, een jaar later?

Wesley Jossa, Veiligheidsmedewerker, gesloten repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel

“Ik werd een maand voor de pandemie uitbrak voorzitter van de gesloten asielcentra in Vlaanderen. Ik wilde me rustig inwerken (lacht). Het werd een hele rollercoaster. Gelukkig hadden we redelijk weinig besmettingen in onze centra, op een grote uitbraak in Brugge na. We werken overal nog op halve capaciteit, in plaats van 120, verblijven er in Steenokkerzeel momenteel slechts 60 mensen. Die worden nu twee keer getest, als ze binnenkomen en na enkele dagen. Maar de voortdurend veranderende teststrategieën hebben het ons niet gemakkelijk gemaakt de voorbije maanden. Toch ben ik tevreden. Al het overleg heeft geloond, we hebben de materialen en ondersteuning gekregen die we nodig hadden.”

Zacha Papamichelakis, Administratief medewerker, RVA Turnhout

“Ik ben met enkele collega’s verantwoordelijk voor de binnenkomende post, dus wij moeten elke dag op kantoor zijn. Dat is nog altijd een vreemde ervaring, want onze gebouwen zijn leeg, op enkele collega’s na. En dat doet soms pijn, want collega’s gaan met pensioen en je kan geen afscheid nemen. Ik vind het persoonlijk ook frustrerend, want voor ons is het onmogelijk om in de veiligheid van ons eigen huis te werken. Gelukkig hebben we alles gekregen wat we nodig hebben om ons werk veilig te doen. Vorig jaar werden we overspoeld met aanvragen voor tijdelijke werkloosheid. Mensen die wachten op een uitkering kan je niet laten wachten en daar zijn we in geslaagd door op korte tijd het tempo sterk op te drijven. Meer dan ons best doen kan niet.”